

baptist.dk

Tør vi tale om at give?

< Nr. 8 > juli 2006 < 153. årgang >

Mission skal være dét, der styrer os

[☰] [📷]
Lola Skagen
[📷]
Stine Frandsen

På trods af et budgetteret underskud på 180.000 kr. lykkedes det Bethelkirken at komme ud af regnskabsåret 2005 med et overskud på 211.000 kr. baptist.dk har søgt at få forklaringen på hvordan?

Økonomi er typisk det, der dikterer vores handlemuligheder. Vi kender det fra vores privatøkonomi, hvor en fornuftig balance mellem indtægter og udgifter er ensbetydende med en sund økonomi. Inden for virksomhedsledelse er det ligeledes økonomi, der er styrende for de dispositioner, der tages. Denne form for økonomistyring er i nogen udstrækning også kendetegnende for vores menigheder, hvis missionstiltag i høj grad kædes sammen med menighedens økonomi. Således var det også i Bethelkirken i Aalborg indtil for nogle få år siden.

menighedsrådsformand, Niels-Christian Gjerrild, fortæller, hvordan menigheden ændrede sin disposition: »I begyndelsen af 2000 begyndte vi at snakke om, at vi gerne ville ansætte en ungdomspræst. Men pengene var der jo ikke, så vi gav os til at spare op. Efter et år havde vi opsparet ca. 40.000 kr., og vi kunne godt se, at det ville tage flere år, inden vi havde opsparet nok.«

Menigheden besluttede derfor alligevel at ansætte en ungdomspræst. »Vi havde ikke tid til at vente,« fortsætter Niels-Christian, »behovet var der jo nu.«

Da ungdomspræsten allerede et år senere blev kaldet til præstetjeneste i nabomenigheden, besluttede Bethelkirken at ansætte to amerikanske ungdomsmedarbejdere.

Vi vidste, hvad vi ville

Da menigheden i efteråret 2003 vedtog budgettet for 2004, var det et budget i ubalance. Underskuddet voksede yderligere året efter, da budgettet for 2005 skulle vedtages. »Ikke desto mindre godkendte menigheden enstemmigt et budget for 2005, der lød på et underskud på 180.000 kr. Det gav da lidt spænding i maven, må jeg indrømme, for det var svært at se, hvordan det ville ende,« fortæller formand for Bethelkirkens økonomiråd, Ulla Holm. »Jeg har ikke været med til noget lignende,« fortsætter Niels-Christian, »men vi kunne se, at vi var i gang med noget stort, og at der skete noget med vores teenagere og unge.«

Fire måneder senere, da regnskabet for år 2004 afsluttedes, viste det et underskud på ca. 90.000 kr. »Reaktionen på det var, at det kunne vi ikke have. Men ikke én sagde, at vi måtte skære ned eller forsøge at

Ulla Holm

Niels-Christian
Gjerrild

finde pengene ved at spare i det vedtagne budget. Til gengæld blev der iværksat en ekstra indsamling, så vi kunne få underskuddet væk,« fortæller Niels-Christian.

Ulla fortæller om indsamlingen: »Vi satte os det mål, at underskuddet skulle være indsamlet i løbet af tre måneder, og at det skulle foregå via indsamling af en ekstra offergave én gang om måneden.« I løbet af tre måneder samlede menigheden de 90.000 kr. ind uden, at ekstrainsamlingen gik ud over det almindelige månedlige menighedsbidrag. »Faktisk har vi oplevet, at de månedlige menighedsbidrag er blevet

»Menigheden godkendte enstemmigt et budget for 2005 med et underskud på 180.000 kr.«

højere efter den ekstra indsamling. Helt uventet sluttede vi regnskabet for 2005 med et overskud på 211.000 kr.«, fortæller Ulla.

Økonomien skal ikke sætte dagsordenen

På spørgsmålet om, hvorfor det går så godt, svarer Niels-Christian: »Det ved jeg ikke. Vi kan bare konstatere, at Gud velsigner os som menighed på så mange måder – også med den nødvendige økonomi. Der er sket en ændring i den måde, vi er menighed på inden for de sidste få år. Det er helt uhørt, at vi turde vedtage et budget med et underskud på 180.000 kr., hvis vi måler det ud fra den måde, hvorpå vi traditionelt har disponeret vores økonomi. Men vi handlede i tro, fordi vi kunne se, at det tjente et større formål – fordi vi har en mission. Det er ikke økonomien, der dikterer, hvad vi kan og vil, men vores mission. Hvad vil vi gerne som menighed, hvor vil vi hen? Det er dét, vi er begyndt at snakke om – meget mere end om økonomien. Det er vores mission, der er på dagsordenen, og det er de skridt, vi er begyndt at turde tage i tro,« slutter Niels-Christian. ■

»Det er ikke økonomien, der dikterer, hvad vi kan og vil.«

Indhold

Juli 2006

-
- 2 Mission skal være dét, der styrer os**
– *Bethels underskud blev til overskud*
Af Lola Skagen
- 5 Giv, giv, giv**
– *Leder*
Af Birger Lind
- 6 Idas Bibel – Mulmets skatte**
– *et sjældent korværk og en kvindes sjældne historie*
Af Steen Brændholdt
- 9 Blandt slummens børn i Kibera**
– *Voluntører rapporterer fra livet i et slumkvarter*
Af Anne Anhøj, Søren Skårhøj og Kristoffer Anhøj
- 12 Analyse af baptisters »kirkeskat«**
– *Interview med Svend Eli Jensen om baptisters bidrag til menighederne*
Af Bent Hylleberg
- 14 Hjælper med at hjælpe**
– *Hvad laver International Missions nye projektmedarbejder?*
Af Morten Kofoed
- 16 Lattermild og gavmild**
– *Guds gavmildhed kan blive menneskers*
Af Raymond Jensen
- 19 Døbte og døde**
- 20 Ham dér på korset si'r: »Få dig et liv!«**
– *portræt af Michael Falch og anmeldelse af hans nyeste CD*
Af Jan Kornholt
- 22 Givermønstre – og giverglæde?**
– *månedens kronik*
Af Bent Hylleberg
- 24 Jeg leger med tanken**
– *månedens »BlivtilBlivtil«*
Af Frank Christiansen
- 25 Giv det bedste du har!**
– *portræt af en kvinde, der genererer penge og giver*
Af Hanne Weber-Hansen
- 28 Livets paradoks**
– *Jens' klumme*
Af Jens Wendel-Hansen

Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Stor baptistmenighed i København

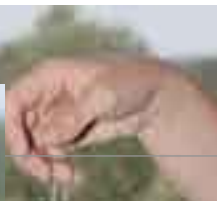
(GLIMT)

Broholmkirken (Hvidovre Baptistmenighed) og Korskirken (Herlev Baptistmenighed) besluttede tidligere på året at fusionere med virkning fra 1. januar 2006. Baggrunden for sammenlægningen er, at Broholmkirken havde vanskeligt ved at opretholde et fornuftigt medlemstal til at kunne fortsætte som selvstændig menighed. »Derfor valgte de at rette henvendelse til Korskirken og resultatet er blevet til én menighed«, fortæller menighedsrådsformand Peter Elleby. »Vi er pludselig blevet ca. 285 med-

lemmer, så fremtiden synes åben for os og mulighederne mange. Skal vi satse på forstærket mission fra en kirkebygning, eller skal vi mødes i husmenigheder rundt omkring på Vestegnen? Skal vi oprette Broholm Kloster som et kollegium/bofællesskab for unge? Det er noget af dét, vi skal bruge sommeren og efteråret i bøn og samtale om«, slutter Peter Elleby, der er i forventning til, hvad Gud har af planer for den store menighed.

Leder

Giv, giv, giv

[≡]
Birger Lind
[☐]
May-Britt Vester-
gaard Knudsen

Gavmildhed er et nøgleord, når vi taler om penge og økonomi i et kristent perspektiv. Og penge har vi valgt at beskæftige os med i dette nummer, fordi økonomi og giversind ikke er ligegyldige størrelser, når vi taler kristenliv. Indfaldsvinklerne og skriftstederne er utallige. Det meste handler om at give af sine midler til Gud. Du kender måske flere bibelhenvísninger herom: Giv – så skal der gives jer! Gud elsker en glad giver! Giv kejseren, hvad kejserens er, og giv Gud, hvad Guds er! Eller historien om enken, der gav alt, hvad hun ejede, ja, mere end det, og så er der den rige unge mand, som Jesus satte til vægs ved at opfordre ham til at gå hen og sælge alt, hvad han havde og så tjene Herren ...

Hvad stiller vi op med det? Problemet er, at menighederne og arbejdet med Guds rige ikke kan fungere, uden der er økonomiske midler til rådighed, og det er der ikke altid! Det er eksempelvis de færreste, der betaler tiende. Jeg hørte en præst for nylig, der lidt opgivende sagde: »Gav man dog blot, hvad der svarede til Folkekirken kirkeskat, var vi dog hæderligt hjulpe.«

Personligt har jeg det dårligt med at gå ind i en tiende-ordning med offentlig kontrol og indberetning. Det har jeg såmænd gjort over en 10-årig bindingsperiode. Det er en god ordning for mange, men for

mig har jeg fået det sådan, at ingen skal vide, hvad jeg og mit hus betaler til menigheden og til Guds rige. Min personlige mening er, at ingen skal komme i et afhængighedsforhold til os på grund af vores donationer.

»En generøs livsstil afspejler Guds givende natur og gør godt for alle, også dig selv.«

Men lad det være sagt krystalklart, for det er efter min opfattelse en åndelig lov: Giv – så skal der gives jer. Giv – ikke med et vrangvilligt sind, for Gud elsker en glad giver og giver mennesker igen – måske ikke i form af penge, men så velsigner han på mange andre måder. Giv, fordi du er taknemlig, og fordi du elsker Gud. Giv ikke for menneskers skyld eller for at opnå noget, men fordi en generøs livsstil afspejler Guds givende natur og gør godt for alle, også dig selv.

Det er værd at huske på, både når vi er samlet til missionsstævnet i Mariager, og endnu mere, når vi er hjemme igen i vores menighed, hvor den økonomiske dagligdag trænger sig på. ■

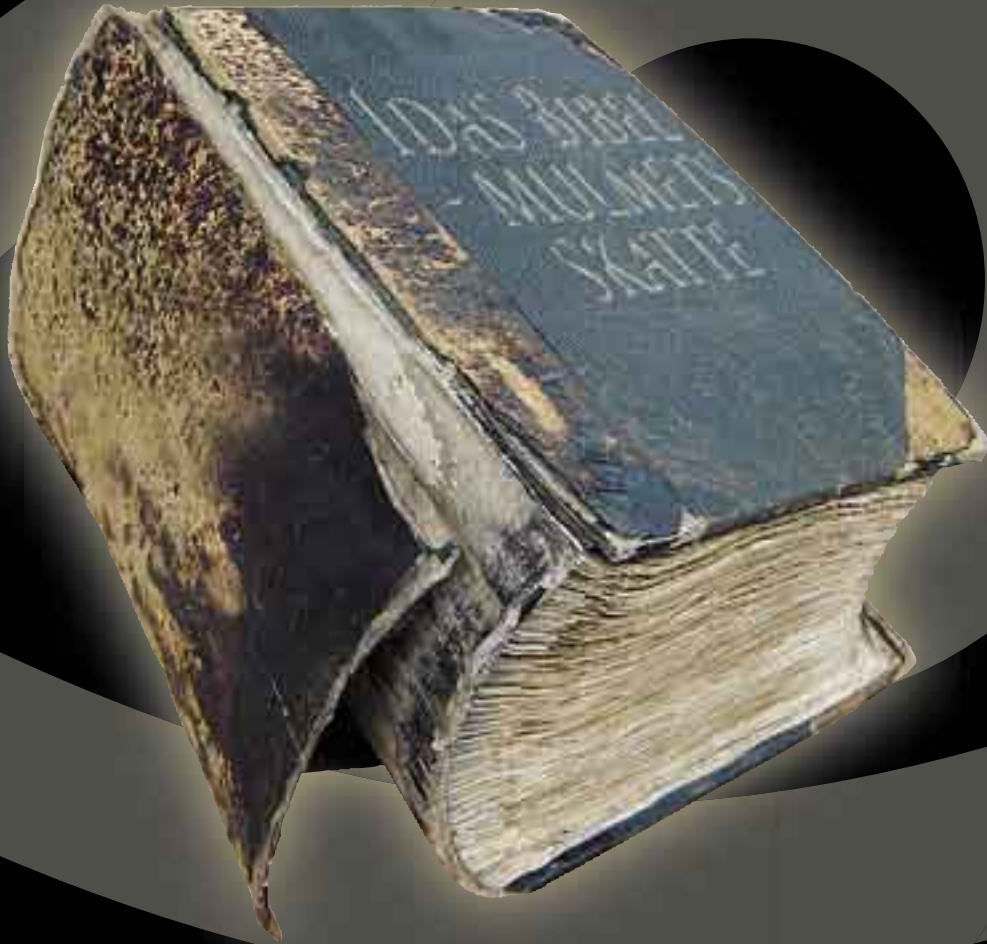
Idas Bibel – Mulmets skatte

– et sjældent korværk og en kvindes sjældne historie

[≡]
Steen Brændholt

[□]
Anne Åbom
Collage

I september 2005 overværede Steen Brændholt en koncert i Engum Kirke. Et korværk af komponisten Hans Sydow med satser for kor og orgel tilsat klokkespil, computertoner og bibelcitater blev opført. Korværket, som er totalt anderledes end traditionelle korværker, skildrer lidelsen og fortvivlelsen hos en kvinde, men også håbet i blindhedens mørke og lyset, glæden og taknemligheden over at få synet igen. Hvor stærkt dette korværk end virker på én, er historien bag værket desto stærkere.

Korværket »Idas Bibel – Mulmets skatte« handler om den nu 77-årige Ida Lorentzen, som har tilhørt Baptistkirken i Odense, siden hun blev døbt som 15-årig. Læs historien her:

Spillede med børn og unge

Ida er født i Canada af danske forældre, men kom allerede i en tidlig alder til Danmark, hvor forældrene boede i Tommerup i flere år. Her fik hun kontakt med den lokale kreds af baptister, som mødtes i et mindre menighedshus, og her begyndte Ida at spille klaver i søndagsskolen samtidig med, at hun spillede på klaver i det daværende strengekor i Odense.

Når Ida ser tilbage på sin tid i kirken, er det især timerne med børn og unge, med undervisning i sang og musik, som fylder i hendes bevidsthed. Når hun fortæller om dengang, hun købte syv børneguitarer og dannede et lille kor med nogle af kvarterets piger, eller om de mange pudsige oplevelser, som hun har haft med menighedens børn gennem tiden, er det helt store smil fremme.

På trods af alderen holder Ida stadigvæk af at spille. Hun spiller blandt andet fast 2-3 gange om ugen på det lokale plejecenter, hvor beboerne nyder at synge med på de gamle sange og salmer. Og i kirken kan man endnu opleve Ida ved klaveret eller flygtet med spil til ældretræf eller en børnesang under gudstjenesten.

Mistede synet

Ida har altid døjet med synet. »En morgen vågnede jeg med en sort skygge for øjet«, fortæller Ida. »Det var nethinden, som havde løsnet sig«. Hun blev ganske fortvivlet og bad Gud om et ord til trøst. »Gud gav mig Lukas 15, 31: Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit.« Kunne jeg forlange mere? Jeg kalder det mulmets skatte«, fortæller Ida.

Da Ida en måned senere ligger på Rigshospitalet, fuldstændig blind og venter på sin operation, bliver alt pludselig helt hvidt og fredfyldt omkring hende, og i sit sind hører hun ordene: »Herrens engle slår lejr omkring dem, der frygter ham, og udfrier dem«. »Det var så smukt, at jeg aldrig glemmer det«, siger Ida, som er overbevist om, at hun havde haft besøg af en engel. Operationen gav Ida et godt syn, dog kun på det ene øje, men hun var i stand til de næste 20 år at fortsætte i sit gode job som bankfuldmægtig.

I 1986 fik Ida grå stær på det samme øje, og alt tydede på, at hun skulle miste synet, da lægerne ikke turde røre mere ved det. Igen søgte hun hjælp i Bibelen og blev mindet om Salme 37,7: »Vær stille for Herren og bi på ham.« Det vers tog hun til sig og holdt fast ved de næste fem år.

I februar 1991 var Ida til konsultation hos sin øjenlæge. Denne foreslog, som eneste mulighed for at undgå total blindhed, en operation af Leif Corydon på Vejle

»Hans Sydow komponerede værket stærkt inspireret af Idas bibel og livshistorie, med støtte fra Statens Kunstfond.«

Ida Lorentzen

Sygehus, der betragtes som den bedste på feltet. Tiden var knap, og der skulle handles hurtigt, hvis den i forvejen spinkle chance for en vellykket operation skulle forfølges, og en operation blev foretaget sidst i februar. En ny linse med styrke – 10,5 skulle placeres i Idas øje – en vanskelig opgave, fordi der allerede var blevet opereret så meget på øjet. Men operationen lykkedes så godt, at Leif Corydon, da han dagen efter undersøgte Idas øje, →

»Hans Sydows tanke med værket er at give en »oplevelsesgudstjeneste«, hvor der er lagt mere vægt på det sanselige end den egentlige forståelse.«

udbrød: »Det er forunderligt«, hvortil Ida svarede: »Ja, jeg har også takket Vorherre for det«.

Koncerten bliver til

I 2001 forærede Ida en af sine bibler til en venindes datter, som underviser på Kirke-musikskolen i Århus. I flere år hørte Ida intet til sin gamle bibel, men i slutningen af 2004 blev hun kontaktet af komponisten Hans Sydow, som havde bladret i Idas bibel på Kirkemusikskolen og bidt mærke i en række vers, som Ida havde understreget med rødt. Han fornemmede en vis sammenhæng mellem versene, som fascinerede ham, men kendte ellers intet til Idas baggrund. Hjemme hos Ida bad han hende fortælle sin livshistorie, og i tre timer talte Ida uafbrudt i mikrofonen.

Sanserne i højsæde

Hans Sydow komponerede værket stærkt inspireret af Idas bibel og livshistorie med støtte fra Statens Kunstfond. Det blev første gang opført til Grethe Gammelmarks 25 års jubilæum. Grethe Gammelmark er organist, kantor og klokkenist ved Od-der Sognekirke. Hans Sydows tanke med værket er at give en »oplevelsesgudstjeneste«, hvor der er lagt mere vægt på det

sanselige end den egentlige forståelse. Via computer fortæller Ida selv brudstykker af sin historie, mens bibelteksterne foldes ud i korsatser.

Den efterfølgende koncert i Engum Kirke 7. september 2005 blev et bevæget gensyn mellem Ida og Leif Corydon, som ikke havde mødt hinanden siden operationen 14 år tidligere. Til denne koncert var der sendt en særlig invitation til Ida og Øjenafdelingen på Vejle Sygehus, hvorfra en del mødte op.

Verset »Jeg giver dig mørkets (mulmets) skatte, de bortgemte rigdomme« fra Esajas' Bog 45,3 er ét blandt mange bibelvers, som har talt til Ida, og som gennem Idas bibel vil tale til mange. ■

Fakta

Hans Sydow med kor tager gerne ud og opfører koncerten »Idas Bibel – Mulmets skatte« (koncerten kræver et kirkeorgel). Interesserede kan kontakte Ida Lorentzen på telefon 66 11 13 84.

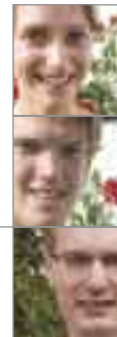
Blandt slummens børn i Kibera

Anne Anhøj og Søren Skårhøj har været
volontører hos Kibera Baptist Church
fra marts til juli 2006.

Læs her og på de næste sider om deres
oplevelser blandt slummens børn.

»Den skræmmende
virkelighed fra Kibera
begynder at gå op for os.«

[]
Anne Anhøj,
Søren Skårhøj og
Kristoffer Anhøj
[]
Anne Anhøj,
Søren Skårhøj,
Simon Skårhøj og
Kristoffer Anhøj

Casivika, en 12-årig pige fra Kibera

Det er eftermiddag, og solen bager ned på vores blege hud, da vi kommer gående gennem Kibera-slummen. Vi drejer væk fra det, som folk i Kibera kalder hovedgaden, og går ind mellem to huse. Stanken af affald og ekskrementer tager hurtigt til i styrke. Det er svært at finde et sted at træde, hvis man vil undgå at træde i den åbne kloak.

Vi kommer op til Casivikas hus, hvor vi bliver inviteret indenfor i det lille mørke rum på 3 x 2,5 meter. Her bor Casivika sammen med sine tre brødre og storesøster. Børnenes far er død, og deres mor ligger på hospitalet med kræft i det ene ben. Da vi har sat os ned, spørger vi Casivika om, hvordan hendes hverdag forløber. Casivika

»Jeg vil gerne være sygeplejerske eller læge og arbejde på et hospital – men ikke her i Kibera!«

– Casivika, 12 år, Kibera

sidder lidt forskræmt i det ene hjørne. Det er noget usædvanligt at have to hvide på besøg, så hun starter lidt forsigtigt: »Jeg skal være i skole kl. 7 og har fri kl. 17. Når jeg kommer hjem, vasker jeg tøj. Derefter laver jeg aftensmad – hvis vi altså har noget mad.« Den sidste kommentar hænger tryggende i det mørke rum, og den skræmmende virkelighed fra Kibera begynder lige så stille at gå op for os.

Økonomisk støtte fra Danmark

Casivika og hendes to yngre brødre er heldige. De går i skole gratis, takket være støtte fra menigheder, børneklubber, kor og private baptister i Danmark, i den skole, som Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund støtter. Det koster 3 kr. om dagen at gå i skole. Det lyder ikke af meget, men for Casivika er det en formue. Hun fortæller, at hendes yndlingsfag er engelsk og samfundsfag.

Hendes to ældre søskende måtte stoppe med at gå i skole for at tjene penge til mad ved fx at bære vand for andre eller arbejde som hushjælp.

Vi bliver afbrudt af Casivikas storesøster, der fortæller, at hun har vasket tøj i et af rigmandskvartererne, der grænser op til

slummen. Hun har hørt, at kirken, som Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund samarbejder med, måske vil begynde at låne penge ud til kvinder, der vil starte deres egen forretning. Vi bekræfter dette. Til efteråret starter et sådant projekt. Casivikas søster skal videre, så vi spørger Casivika om, hvad hun laver om aftenen. »Efter aftensmaden går jeg bare i seng!« »Jamen, går du ikke ud og leger?«, spørger vi. Hun kigger undrende på os, mens hun siger: »Her i Kibera dør mange mennesker. Om aftenen går der tyve rundt, og hvis man ikke passer på, tæsker de én ihjell!«

Vi skal snart afsted igen, så vi slutter med at spørge Casivika til hendes håb for fremtiden. »Jeg vil gerne være sygeplejerske eller læge. Jeg vil gerne arbejde på et hospital – ikke her i Kibera! Hvis det ikke sker, så bliver jeg nok bare boende her«, siger hun. Da vi går derfra, er det med en trist følelse indeni. Casivika er blot ét ud af mange børn i Kibera, der må kæmpe hårdt for en bedre fremtid.

Børne- og ungdomsdag – et pusterum i en hård hverdag

Det er lørdag morgen, og vi står nede i et af Kiberas blikskure, som er blevet indrettet til slagterbutik. Fluerne sværmer om kødet,

Blandt slummens børn i Kibera

der hænger i vinduet. Pastor Evans står og forhandler pris på de 10 kg kød, som skal blive til et festmåltid, som børnene og de unge fra Soweto Baptist Church skal have senere på dagen. De har set frem til denne dag lige siden, den blev annonceret i kirken for to uger siden.

Hele formiddagen går med lege og aktiviteter for børnene. Vi laver alle pandebånd, så vi kan se, hvem der deltager i børnedagen. Stop- og ballondans er den helt store succes. Stemningen er høj og luften er fuld af grin og glade skrig fra de omkring 50 børn. Hvor end vi kigger hen, ser vi et smil på læben.

unges tur. De får også frokost, inden de går i gang med deres program, som de selv har arrangeret. Det foregår som en ungdomsgudstjeneste med lovsang, små skuespil og masser af dans. Også her er der fyldt med glade smil, og alle deltager aktivt. Et arrangement som børne- og ungdoms-

dagen er en enkel og billig måde at give børn og unge et pusterum i en ellers hård hverdag. Spørgsmålet om, hvordan man for alvor ændrer deres levestandard, er sværere at svare på. Men det er sikkert, at det kræver viljestyrke blandt kenyanerne samt hjælp fra omverdenen. ■

Om Kibera:

I Kenyas hovedstad Nairobi ligger Kibera – ét af verdens største og fattigste slumområder med op mod én million mennesker. Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) samarbejder med en lokal baptistkirke, Kibera Baptist Church. Kirken driver Kibera Baptist School med ca. 200 elever. Det koster ca. 3 kr. om dagen at gå på skolen, men mange familier er ikke i stand til at betale. Derfor går børnene gratis på skolen, takket være støtte fra Danmark.

I løbet af efteråret starter BBU endnu et projekt sammen med kirken, hvor slummens kvinder får undervisning i, hvordan man driver forretning og kan låne penge til at starte deres egen forretning. Projektet modtager støtte fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF).

Hvis du vil være med til at hjælpe Kibera Baptist Church med at drive skolen og tilbyde børnene gratis skolegang, kan du overføre penge til konto 9280 – 4563 460 992. Selv et lille beløb kan gøre en stor forskel. Du kan læse mere på www.kibera.dk

Tid til at spise

Frokosten bliver serveret, og der falder ro over børnene. Munden er for en gang skyld beskæftiget med at spise. Her i Kibera er det ikke en selvfølge at få mad hver dag, og slet ikke kød og sodavand, som bliver serveret her til børnedagen. Efter frokosten slutter børnedagen, og det bliver nu de

»En enkel og billig måde at give børn og unge et pusterum på i en ellers hård hverdag.«

Analyse af baptisters »kirkeskat«

[☰]
Bent Hylleberg
[📷]
Stine Frandsen

Et grundprincip blandt baptister handler om frivillighed. Ingen er pålagt andet bidrag end det, som det bibelske vidnesbyrd og samvittigheden tilskynder til. Men hvad ender dette princip mon med? baptist.dk har spurgt Svend Eli Jensen (SEJ), formand for BaptistKirkens økonomiudvalg, om baptisters bidrag til menighederne.

Økonomiudvalget har foretaget en analyse af baptisters økonomiske bidrag til menighederne, ligesom menighedernes bidrag til BaptistKirken er belyst. Baggrunden for analysen er indberetninger fra menighederne (Årbogen) og oplysninger om de enkelte medlemmers givermønstre (bl.a. bidragslister i menighedernes årsberetninger 2005). Analysen er behæftet

– eller bidrag til mission

med usikkerhed, men da analysen bygger på oplysninger, der dækker over 75% af de samlede bidrag (oplysninger i 34 årsberetninger er anvendt som grundlag) må det antages, at analysen giver et pålideligt billede af de faktiske forhold.

Hvordan ser udviklingen i vores givmønster ud de senere år?

SEJ: Menighedernes indtægter steg ikke i årene 2000-2004. Der kan spores en lille stigning i 2005. Den andel, som menighederne sender videre til BaptistKirken, er i perioden faldet fra 15% til 12%. Totalt set beholder menighederne altså flere penge til det lokale arbejde. Bidraget pr. medlem over 20 år er i perioden steget i samme grad som indkomstniveauet – i gennemsnit fra 3.970 kr. til 4.426 kr. Men beløbet, som menighederne bidrog med til de fælles opgaver, faldt altså – fra 600 kr. til 545 kr. pr. medlem.

Betaler alle baptister denne ›kirkeskat?‹

SEJ: Nej, knap 60 % af medlemmerne yder kuvertbidrag til menighederne. 40 % er altså registreret som ikke ydende. Der kan dog være tale om kollekt mv. fra medlemmer, der ikke yder registrerede gaver (bidragsnumre). Med andre ord hviler menighedernes indtægter på langt færre

personer, end medlemslisterne viser. Sagt på en anden måde: To ud af fem baptister bidrager ikke til fællesskabet. Ser vi på bidraget fra de ydende medlemmer, viser det sig, at de 10 % højst ydende bidragsnumre dækker godt en tredjedel (36,5 %) af menighedernes indtægter. Og de 20 % højst ydende betaler over halvdelen af de indsamlede midler (56,1 % af indtægterne).

Betaler de baptister, der er med blandt de ydende medlemmer, mon tiende?

SEJ: Nogle gør, men generelt nej. Hvis vi laver en beregning på antallet af ydende personer (ægtefæller tæller som to), viser analysen, at hvert ydende medlem i snit bidrog med 7.070 kr. i 2005 (inkl. kollekt). Sætter vi dette bidrag i forhold til en gennemsnitlig indkomst (efter Danmarks Statistik), udgør baptisters ›kirkeskat‹ i gennemsnit 2,9 % af indkomsten mod 3,1 % for fem år siden.

Svarer det til kirkeskatten i Folkekirken?

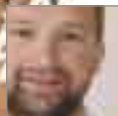
SEJ: Kirkeskatten varierer fra sogn til sogn, men den ligger typisk på 1 % af den skattepligtige indkomst. Når jeg tager højde for en række faktorer, der må korrigeres for, hvis jeg skal kunne sammenligne, kan nettobidraget (reduceret med en beregnet skatte-

værdi af fradrag) fra en gennemsnits-baptist opgøres til 2,4 % af skattepligtig indkomst (mod 2,6 % for 5 år siden). Såfremt de 20 % højst ydende trækkes ud, falder nettobidraget for de resterende 80 % til ca. 1,7 % beregnet på en gennemsnitlig skattepligtig indkomst. Der er tale om gennemsnitstal behæftet med usikkerhed, men analysen kunne indikere, at 30 % af de ydende baptister betaler mindre end den kirkeskat, som folkekirkens medlemmer pålignes. ■

Svend Eli Jensen

Hjælper med at hjælpe

[M]
Morten Kofoed
[O]
Rasmus Hylleberg
Helle Gammelmark

De kommende tre år er Morten Kofoed ansat som proceskonsulent i Baptistkirken i Danmark. Morten skal arbejde med partnere i Afrika, Mellemøsten og Indien. Morten fortæller her om sit job, om forberedelserne til tjenesten og om sig selv.

»Jeg ser meget frem til at komme i gang med arbejdet. Rundt om i landet oplever jeg et stort engagement og opbakning til det internationale arbejde, både hvad angår projekter, BaptistKirken er involveret i, og de projekter, vi ser menighederne engagere sig i som en del af BaptistKirkens internationale mission. Menigheders og enkeltpersoners opbakning er uden tvivl grundlaget for arbejdet i International Mission og mit arbejde.«

– Morten Kofoed

Tjenesten

Jeg er ansat til at organisationsudvikle og kapacitetsopbygge vores samarbejdspartnere i Burundi, Rwanda, Nagaland, Vietnam og Middle East Media, en medieorganisation i Mellemøsten. På mere jævnt dansk handler det om at hjælpe vores partnere med at hjælpe mennesker til at være kirke.

Partnerne har på en række områder nogle erkendte behov for at dygtiggøre sig og foretage nogle ændringer. Mit primære arbejdsområde bliver Burundi, hvor jeg skal bo i ansættelsesperioden og derfra besøge de andre partnerlande i kortere eller længere perioder. Opgaverne defineres

i samarbejde med partnere, så der bliver etableret en formaliseret proces for medarbejderne, partnere og projekter, som giver mulighed for udvikling og forandring. Desuden skal jeg identificere nye projekter, hjælpe med at lave ansøgninger og evaluere projekter.

»Som proceskonsulent skal jeg hjælpe vores partnere med at hjælpe mennesker til at være kirke.«

Forberedelsen

Som en del af tjenesten har jeg deltaget på kurser i ind- og udland. Jeg har gået 11 uger på sprogskole i Massy, Frankrig, for at rette lidt op på tidligere tiders forsømmelser, hvad min tilegnelse af det franske sprog angår. Sprogskolen i Massy er primært for mennesker, der ønsker at arbejde som missionærer eller udviklingsarbejdere i den tredje verden. Skolen, der ligger sammen med den lokale baptistkirke, begynder hver dag med andagt i kirken eller klassen. Alle elever medvirker på skift og får lejlighed til at udfolde franskkundskaber i bøn, læsning og andagter. Ud over den

sproglige oprustning på stedet, har det været til megen inspiration at møde kristne fra andre kirker, der står over for lignende opgaver i Afrika, Mellemøsten eller Asien.

Jeg har også deltaget i en række inspirerende kurser med fokus på mere praktiske opgaver i jobbet, som håndtering af ændringer i en organisation, strategiudvikling og projektstyring. Indledningsvis brugte jeg en del tid på Sekretariatet sammen med Thomas Spanner Hansen for at blive indført i strategien på det internationale område og blive introduceret til vores samarbejdsrelationer og de mange spændende projekter, vi allerede har kørende.

Lidt om mig selv – og min motivation

Jeg er opvokset i det midtsjællandske og har de seneste år boet i det københavnske. Jeg har været aktiv i spejderarbejde på lokalt plan og i korps-sammenhæng, ligesom jeg har lavet andet menighedsarbejde. Gennem spejderarbejdet var jeg i 1999-2000 ungdomsleder i et udvekslingsprogram i Rwanda. De ni måneder som ungdomsleder har betydet, at jeg efterfølgende har engageret mig i andre af spejderkorpsets uddannelses- og udvekslingsprojekter i Rwanda. Spejderarbejdet og opholdet i Rwanda har gjort mig interesseret i at arbejde mere med den internationale dimension af missionsarbejdet.

Jeg er uddannet civiløkonom og har de sidste ti år arbejdet i forskellige IT-virksomheder med salg af IT-projekter til den offentlige forvaltning og større virksomheder. Jeg håber, at erfaringerne fra tidligere ansættelser og fra spejderarbejdet kan komme mig til gode i det nye arbejde.

Jeg håber, at jeg sammen med ansatte og mange øvrige engagerede i det internationale arbejde kan arbejde med på de store og mange internationale missionsaktiviteter. De opgaver håber jeg, at jeg med Guds hjælp og jeres forbøn, kan være med til at løse i de kommende tre år. ■

Morten hjælper med! Fra Umubanture i 2005 til Rwanda.

Lattermild og gavmild

[☰]
Raymond Jensen
[☒]
Stine Frandsen

At være et menneske, der har let

ved at give, dikteres ikke af tallet på ens bankkonto. Gavmildhed handler snarere om medfølelse

og indfølelse over for andre mennesker. **Det sidder i fingrene - og i hjertet** – dét med at være rundhåndet. Læs her om Guds gavmildhed, der kan blive til menneskers:

›Lattermild‹ og ›gavmild‹. Hvor de to ord dog klær' hinanden. Fra en sang af Anne Linnet og Møllehave. Men ellers er jeg på den! Jeg er blevet bedt om at skrive om gavmildhed. Altså en menneskelig egen-skab, som man har eller savner! Hvor er det skønt at møde et lattermildt og gavmildt menneske, som lige ved, hvad jeg har brug for. At vise gavmildhed kræver indfølelse over for medmennesket. Der kræver medfølelse og omtanke at finde ud af, hvad der er den andens behov. Det nytter ikke at give penge til den sørgende, at prædike for den sultne eller at ville skænke sit selskab til én, som ønsker ensomhed og tid til eftertanke.

»Giv det for intet«, siger Jesus. (Mattæus Evangeliet 10:8.) I har fået evangeliet som en gave. Giv det videre uden beregning. Vær generøse og gavmilde. *Del med andre af din længsel. Del med andre af dit brød. Giv den frysende din varme. Giv den svagere din hjælp.* Det står skrevet side op og side ned i Skriften: »Hvad har du, som du ikke har fået givet?«, spørger Paulus.

Solnedgangen i juli er en gave. Der er en glæde ved at give, og der er en glæde, som kan komme bag på selv den, der har for lidt og for meget.

Den gavmilde Gud

I Guds ord er der ingen uldne budskaber og lunkne bagtanker. I har fået det for intet. Giv det for intet. Jesus er direkte og provokerende og klar i sit budskab: Har du to skjorter og den anden ingen, så giv ham én af dine. Sådan! Det parti er der ingen af os, der ville stemme på, vel? Ham, der mangler en skjorte, må både være dum og doven, ikke sandt?

Mammon kan være en hård Herre. Bekymring og jag efter nye indkøb. Ting bliver vigtigere end mennesker. Cirklen lukker sig om dig, og du bliver ensom. Som modbillede på Mammon og hans tag i mennesker peger Jesus på en fattig enke, som er fattig, men også fri til at give (Markus Evangeliet 12:41.44.) I bjergprædiken forkynder Jesus den gavmilde Gud, som ikke stiller betingelser for sin kærlighed til sine skabninger.

Og underet sker: Gud bryder den onde cirkel, og mennesket kan åbne sin hånd og sit hjerte for sine medmennesker.

Gavmildhed er ifølge Guds ord ikke overskudsdeling, men derimod en opfordring til at øse ud uden at skele til et senere afkast. Giv det for intet. Skaberen skabte ud af intet, og livets Herre siger: »Kom! Den, der tørster, skal komme, og den, der vil, skal få livets vand for intet.« (Johannes' Åbenbaring 22:17.)

Jeg undres ...

Først og fremmest ønsker Gud os selv. Jeg bliver slået af forundring og forvirring, når jeg læser hos Paulus, at makedonernes dybeste fattigdom strømmede over i den rigeste gavmildhed. Paulus' 2. Korinterbrev 8:1-6 er en overraskende tekst, hvor Gud er ganske sønderrivende og ikke sådan at blive klog på, når man læser om, hvordan han velsigner sit folk:

»Brødre, vi vil gøre jer bekendt med den nåde, Gud har vist menighederne i Make-

A photograph showing a man and a woman in silhouette, facing each other. The woman is holding a large pink flower. The background is a bright sky with a sun and some clouds. The image is used as a background for a text overlay.

»Måske er gavmildhedens væsen
i grunden tættere på hænderne
end hjernen.«

»Hvor er det skønt at møde et lattermildt og gavmildt menneske, som lige ved, hvad jeg har brug for.«

donien. Under stor prøvelse og trængsel er deres overstrømmende glæde og dybe fattigdom strømmet over i den rigeste gavmildhed. For de gav efter evne, ja, over evne, det kan jeg bevidne; på eget initiativ har de indtrængende bedt os om at måtte være med i gaven til de hellige. De gjorde ikke blot sådan, som vi havde håbet, nej, de gav sig selv ved Guds vilje, først til Herren og så til os ...«

Hvordan mærkede makedonerne Guds store nåde: Hvordan? Vandt de en krig? Fik de mange penge? Fik de eneret på bestemte privilegier? Nej, de fik kraft til at give over evne til Herrens sag. Sådan mærkede de Guds nåde. De fik kraft og indsigt til at give sig selv og derved vandt de frihed. En frihed, de aldrig ville have smagt, såfremt Herren havde givet dem penge eller privi-

legier, for så skulle de jo bare forsvares! Her er der nogen, der ikke har noget at gøre godt med, synes vi, og så viser det sig, at deres fattigdom strømmer over i den rigeste gavmildhed krydret med glæde.

Og vi konkurrerer ikke om hvem, der kan give mest, siger Paulus. Det er en antik tankegang, han gør op med. Han siger til menighederne, at de skal give i forhold til det, de har, og at de ikke skal skele til, hvad andre giver.

Vrid ikke armen rundt på dig selv

Livet er så kort, og man er så længe død. Og det tøj, vi skal ha' på, når vi skal herfra, har ingen lommer, »for tomhændet kom vi til verden, og tomhændet skal vi gå ud af den.« (1. Timotheus' Brev 6:7) Sådan skæres der ind til benet i Bibelens

forkyndelse, og der appelleres til de åbne hænder og de gavmilde hjerter. Hvad er det nu, min næste har brug for? Overvej det. Inden du vrider armen rundt på dig selv og gør noget, der giver sig ud for at være gavmildhed.

Øh, mens jeg sidder og skriver spør' min datter, Rie, hvordan jeg kan sidde og skrive og samtidig snakke med hende. »Det hedder blindskrift, mit barn,« siger jeg. »Det sidder i fingrene«. Men måske er gavmildhedens væsen i grunden også tættere på hænderne end hjernen. Står der ikke noget om, at når du giver en gave, »må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør«? (Mattæus Evangeliet 6:4) Ja, for den gavmilde er det bare så naturligt og så utænkeligt ikke at tænke på andre!

Gavmildhed er en menneskelig egenskab. Som man har. Eller savner. Men når din venstre hånd ikke ved, hvad din højre gør, så smiler Gud til dig fra sin Himmel. Så priser du Gud og hjælper din næste. Og dit liv krydres med glæde og gavmildhed! ■

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Frank Christiansen – Tlf.: 3832 5003
Mobil: 2145 2231
frankchris@mail.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvddnet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Birger Lind – Tlf./Mobil: 5696 9700
lindpro@post5.tele.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Hanne Weber-Hansen – Tlf: 9893 1874
hanne@weber-hansen.dk

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

May-Britt Vestergaard Knudsen (orlov)
Tlf.: 9819 1004 – Mobil 20 777 669
vestergaard@db.s

Grafisk design
Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri
V-Print, Holstebro.

Abonnement

Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Oplag: 1150

Idémateriale: Artikelforslag og digitale
billeder modtages gerne, bemærk dog at
redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

*Artikler er ikke nødvendigvis udtryk
for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer udkommer 1. september
(dobbelnummer august/september)
6. oktober – deadline 14. august
3. november – deadline 13. september

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: sekretariat@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

*Henvendelse om adresseændring til
Sekretariatet.*

*Dødsfald og nydøbte kan indberettes til
Sekretariatet. Gudstjeneste-tidene bliver trykt
i BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.*

*Bladet kan også modtages på kassettebånd.
Henvendelse til Sekretariatet.*

Mursten i mission

Århus Baptistkirke drøfter i denne tid, hvordan menighedens ejendomsværdier kan bruges i missionsarbejdet. Menigheden går med tanker om at låne 5 mio. kr. i den beboelsesejendom, der hører til kirken for at bruge pengene til at styrke menighedens missionsaktiviteter. Menighedsrådsformand Steen Rudolph fortæller om baggrunden: »Vi har en masse penge stående i mursten, som vi oplever, vi rent faktisk kan anvende til at styrke vores missionsarbejde og skabe mere liv i kirken. Man kan faktisk godt drage paralleller til lignelsen om de skjulte talenter. I virkeligheden er det måske vores pligt at bruge af de midler, vi har, i stedet for bare at lade dem stå og ikke gøre nogen gavn.« De seneste par år har menigheden haft en omfattende drøftelse af måden, hvorpå de ønsker at være kirke og fællesskab, og netop dét har sat perspektiv på menighedens måde at være i mission på. »Vi har sat en proces i gang, som vi ikke er klar over hvor fører os hen, men lige nu forsøger vi at lægge de spor, der skal føre kirken ind i fremtiden«, slutter Steen Rudolph.

Døbte og døde**Døbte****Købnerkirken**

16.04.2006: Elena Lorentzen,
f. 09.11.1955.

Lyngby Baptistkirke

16.04.2006: Diana Ranile Baluyos,
f. 25.03.1967.

16.04.2006: Nikolaj Lam, f. 29.10.1991.

Vrå Baptistmenighed

16.04.2006: Matthias Villadsen,
f. 29.01.1991.

Døde**Brande menighed**

Dagney Kjærgaard, født 28.04.1918, døbt
14.02.1932 i Brande, døde 03.05.2006.

Fredrikshavns menighed

Lissa Grete Vohnsen, født 06.11.1927,
døbt 21.04.1946 i Hals, døde 12.04.2006.

Korskirken, Herlev menighed

Erik Ipsen, født 29.06.1924, døbt
04.05.1941 i Fredskirken, Frederiksberg,
døde 20.04.2006.

Kristuskirkens menighed, Kbh.

Jenny Nielsen, født 06.11.1917, døbt
17.07.1932 i Givskud, døde 16.04.2006.

Inger Sofie Barner-Olsen,
født 30.05.1913, døbt 02.09.1934 i
Odense, døde 17.04.2006.

Jørgen Olsen, født 22.05.1941, døbt
01.11.1959 i Holbæk, døde 27.05.2006.

Baptistkirken i Nørresundby

Børge Nielsen, født 31.03.1928,
døbt 06.05.1956 i Vrå-Brønderslev,
døde 15.04.2006.

Randers Baptistmenighed

Kirsten Andersen, født d. 15.05.1931,
døbt d. 15.maj 1949 i Købnerkirken,
døde 25.05.2006.

Svendborg Baptistmenighed

Van Tam Nguyen, født 06.12.1932,
døbt 24.10.1984 i Emanuel Baptist
Church, Singapore,
døde 22.05.2006

Sæby menighed

Viggo Ahlmann Jensen, født 31.07.1917,
døbt 25.06.1972 i Sæby,
døde 02.05.2006.

Tølløse menighed

Asger Pedersen Grarup, født 24.10.1923,
døbt 07.06.1936 i Brande,
døde 12.05.2006.

Ham dér på korset si'r: »Få dig et liv!«

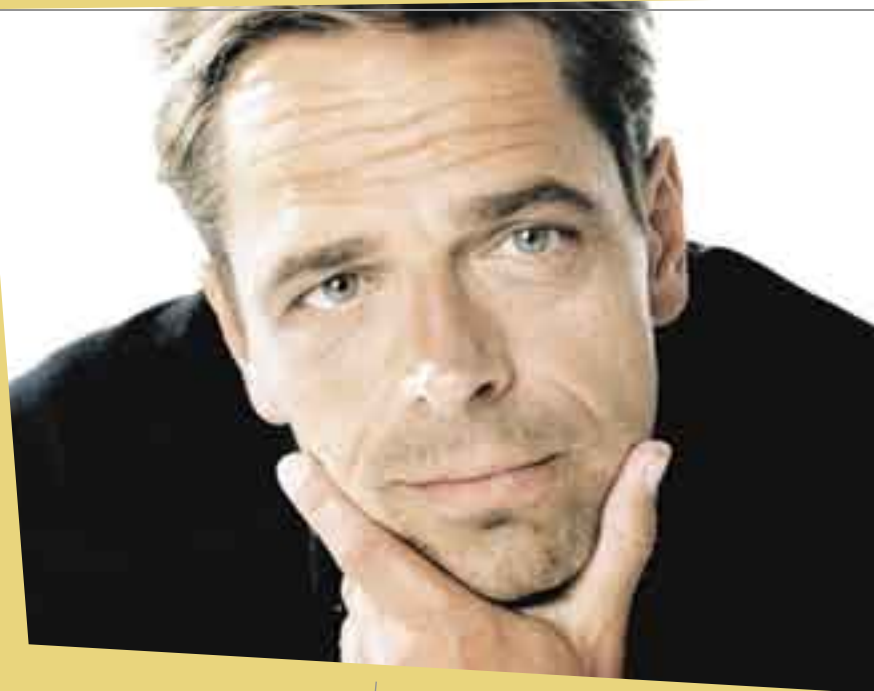
[≡]
Jan Kornholt
[□]
www.falch.dk

Multikunstneren Michael Falchs nye sange er fulde af vidnesbyrd om Guds tilstedeværelse og indgriben.

I foråret har Michael Falch udgivet sit 11. soloalbum: »Falder du nu?« I ti nye sange bringer Michael Falch et vidnesbyrd om menneskers sårbarhed og livets styrke. Da jeg første gang hørte disse sange, sad jeg alene i min stue og græd. Jeg var leveret, som man siger, bragt i en mærkelig tilstand af en blanding af forfærdelse og glæde. Forfærdelse, fordi Michael Falch blandt andet synger så uhyggeligt om sin smerte, sit eget og sine forældres alkoholmisbrug. Glæde, fordi sangene forkynder, at der en vej ud af mørket.

Michael og Malurt i Roskilde

Første gang jeg mødte Michael Falch var på Roskilde Festivalen 1982, hvor jeg sammen med 50.000 andre hoppede og dansede til rockgruppen Malurts sange. Michael Falch, gruppens forsanger, gjorde stort indtryk på mig. Han viste sin sårbarhed ved at kommentere de dårlige anmeldelser, hans musik havde fået, og triumfere over den store fest, hans sange og musik frembragte denne sommereftermiddag i Roskilde. Michael kogte over af glæde og taknemlighed

over, at vi var så mange, der var ellevilde og villige til at synge med på hans sange.

Guitar og gavmildhed i Skagen

Der gik 22 år, inden jeg igen var til koncert med Michael Falch. Det var i Badmintonhallen i Skagen, hvor han sad alene på scenen med sin guitar og gavmildt og ærligt delte sine nederlag og erfaringer med publikum. I de 22 år siden Roskilde havde det dybt trivielle handlingsforløb udspillet sig: Fra ungt stjernesud til nedbrudt superstjerne. Langsomt og sikkert styrede dæmonerne i Michaels liv ham nærmere afgrunden i et alkoholiseret liv. Med »højeste gen-

nemsnit i lavt selvværd« blev hans hverdag efterhånden indrettet efter at kunne drikke uden at lave for meget skade. Til sidst sagde han til sin familie, at han ville forlade dem for at få fred til at drikke. Et halvt år senere gennemgik han dog en Minnesota-behandling, og Michael Falch har nu været ædru i fire år. Koncerten i Skagen var en af hans første efter dette vendepunkt.

Ved koncerten i Badmintonhallen fortalte Michael Falch, at han havde lært at bede og lært at bede om hjælp. Hans store lykke var, at han nu havde fået en ny

Anmeldelse

»Man siger, at Gud er stærk i de svage, og jeg har følt mig så svag, at Gud blev den eneste, jeg kunne åbne mig overfor.«

– Michael Falch

MICHAEL FALCH

Falch er da...

• Michael Falch

Født 1956, opvokset i Tønder. Gift og far til tre døtre. Begyndte i 1976 at læse Dansk på Københavns Universitet, men afsluttede ikke studierne. Dannede sidst i 70'erne rockgruppen Malurt. Fra midt i 80'erne solist. Har siden 1983 arbejdet som skuespiller både på teater og film senest i tv-serien »Rejseholdet«. Har arbejdet som journalist og udgivet to selvbiografiske bøger.

Læs mere: www.falch.dk og www.devildestefugle.dk

chance i livet, og han sang: »Du har ligeså mange chancer, som der er dage tilbage.«

En sårbar mand tømmer sin sjæl

På sin nye CD beskriver Michael Falch i flere af sangene sit helvede og de dæmoner, han har kæmpet mod. Sangene rummer alle en bøn om hjælp. »Tøm min sjæl for frygt og send den trygt tilbage fyldt op med håb.« I et interview i Kristeligt Dagblad 3. marts 2006 fortæller Michael Falch, hvem han beder til:

»Det er Gud. Jeg kikker på Jesus og taler til ham. Så hjælper det. Så sker det. Frygt og vrede bliver til en taknemlighed. Man siger, at Gud er stærk i de svage, og jeg har følt mig så svag, at Gud blev den eneste, jeg kunne åbne mig overfor. I stedet for at gennemføre den store deroute kunne jeg rejse mig og begynde at gå til

nogle møder, og efter årtiers kamp kunne jeg folde mine hænder. Det var en lang vej for mig at få foldet de hænder.«

I mørket har Michael Falch hørt Jesus kalde. I titelsangen »Falder du nu« bliver vi taget med på en forfærdelig druktur i Hobro. Midt i ulykken hører Michael »... ham dér på korset sige med blikket på skrå: – Få dig et liv, lad det gamle stå.« Men dén dag afviser han kaldet og »falder tungt«.

Gudbenådet kunstner

Michael Falch er en gudbenådet kunstner, bogstaveligt talt. Gennem ham taler livets Gud til mig om livets skrøbelighed og

styrke: Jeg har mine dæmoner at slås med, og jeg er konstant udsat for fristelsen til at kæmpe alene. Giver jeg efter, går jeg under. Men der er hjælp at hente fra Gud – ofte i form af de mennesker omkring mig, som er Guds gave til mig.

Jeg skal snart igen til koncert med Michael Falch. Det bliver en gudstjeneste, for jeg er overbevist om, at der bliver øjeblikke af Guds nærvær og forkyndelse om Guds magt, der udfolder sig i menneskers afmagt. Michael Falch har erkendt sin magtesløshed, har bedt om hjælp og har oplevet Guds indgriben. Nu er han tilbage på scenen for at dele det hele med os. ■

Givermønstre – og giverglæde?

[≡] Bent
Hylleberg
[□] Stine
Frandsen

Kronik: Penge har vi nok af. Det viser analysen om givermønstre blandt baptister. Men vil vi slippe dem til *fælles* mission? Det er spørgsmålet, vi må forholde os til, mener månedens kronikør. Her kan vi få inspiration både fra historien og bibelen.

For tre-fire generationer siden stod danske baptister i en lignende situation. De besluttede at satse på en ny måde. Den lokale menigheds mission skulle støtte dét, som den *fælles* indsats skabte. Nye *fælles* missionsprojekter skulle være sammenhængskraften i fællesskabet. Og den *lokale* giverglæde skulle blomstre på den baggrund. Så ville der blive midler nok - både til nye initiativer i fællesskabet og til de lokale menigheder. Først plantede de i fællesskab en række menigheder i København, Århus, Odense og Hjørring – i byerne. Derpå rejste de uørte summer til fire fonde, der skulle markere, at baptister virkede i fællesskab: Missionsfonden (1916, ansættelse af evangelist), Baptisternes Hus (1918, køb af dette ved Søerne i København), Højskolefonden (1920, ny højskole i Tølløse) og Ydremissionsfonden (1916, mission i

Afrika). På 12 år indsamlede de til fælles mission godt 100 årslønninger – ud over den daglige drift i de lokale menigheder. De var (kun) 4.200 baptister – med giverglæde, der blev skabt i og af et fællesskab, der tilmed gjorde de lokale menigheder frimodige i mission.

Vil vi tage ved lære?

Historien kan ikke gentages, men vi kan lære af den. Fælles mål, fokus på fælles mål, fælles bevidsthed i kraft af en storstilet kommunikation. I disse år forsøger vi at tænke modsat. Vi vil skære de fælles missionstiltag ned til et minimum – for derved at styrke de lokale menigheder. Jeg tror, resultatet bliver, at flere lokale menigheder bukker under på grund af isolation, at fællesskabet udhules indtil sultedøden – og at vi afvikler vores kirkesamfund. Hvis Guds

rige ved denne strategi bliver fremmet i kraft af de lokale menigheds indsats, er alt jo godt. Men det sker næppe. Giverglæden har aldrig boblet rundt om egen navle. Der skal fællesskab og vidsyn til.

Det samme synes en økonomisk indsats blandt de første kristne at bekræfte. Den foregik i Makedonien til fordel for de fattige kristne i Jerusalem. Paulus fortæller begejstret om denne fælles indsats. Den var frivillig, men der manglede ikke en fælles tilskyndelse: »Da I har overflod på alt, se så at få overflod også på denne gave. Lige for øjeblikket er det jeres overflod, der skal afhjælpe de andres nød, og så en anden gang kan det blive de andres overflod, der afhjælper jeres nød!« Med det perspektiv er et godt resultat inden for rækkevidde: »Når dette offer frembæres, bliver ikke blot de helliges nød afhjulpet, men det vil give overskud i mange menneskers tak til Gud.« Ja, giverglæden bliver så overvældende, at den falder tilbage på givne selv. De får »både nok til sig selv i alle henseender og uafbrudt, og samtidig får de overskud til at gøre godt ved enhver lejlighed!«

»Hemmeligheden bag hengivenheden til fællesskabet er ifølge Paulus et personligt givermønster: »Hver søndag skal hver enkelt af jer udtage af sin fortjeneste, hvad man kan afse og lægge det til side!«

»Giverglæden har aldrig boblet rundt om egen nævle. Der skal fællesskab og vidsyn til.«

Førsteprioriteten er afgørende

Resultatet forbavsede endog Paulus: »Det er over alle bredder! Jeg er fuld af midler, nu da jeg har modtaget jeres forsendelse; den er et kærligt offer, glædeligt i Guds øjne.« Hemmeligheden bag denne hengivenhed til fællesskabet er ifølge Paulus et personligt givermønster: »Hver søndag skal hver enkelt af jer udtage af sin fortjeneste, hvad man kan afse og lægge det til side!« Det skaber giverglæde, for »hvor dine penge er, vil dit hjerte også være!« Det er det grundlæggende givermønster i Guds rige – siger Jesus ifølge de første kristne.

Både i kirkens *kanon* (det betyder rettesnor!) og i vores egen danske historie findes storslåede vidnesbyrd om solidaritet mellem menigheder. Om sammenhængskraft i fællesskabet. Her er ganske givet velsignelse langt ud over det den lokale mission skaber. Ja, her skabes grundlaget for enhver lokal indsats. Den melodi er

blevet væk i den nuværende »Vision 2010«. Førsteprioriteten er afgørende for det samlede resultat – i fællesskab og lokalt.

Inspiration kan hentes i Det nye Testamente, i 1. Korinterbrev 16 og i 2. Korinterbrev 8-9 om indsamlingen i Makedonien.

Og når det gælder danske baptisters indsats i 1915ff, se bogen »Et kirkesamfund bliver til«, side 244ff. ■

Jeg leger med tanken ...

[≡]
Frank Christiansen
[📷]
Rie Andersen

Vores tanker synes at have en til tider uhyggelig stor magt over os. Somme tider kan en forsigtig flirt med en tanke hurtigt skride til handling. Før vi aner det, har det lille tankestrejff affødt en tankestrøm, som vi ikke kan slippe fri af. Vores tanker kan holde os fængslet, men de kan også være befriende, når de fører til omvendelse og handling.

Jesus opfordrer os gentagne gange til at være opmærksomme på tankens kraft. Han har en række praktiske overvejelser omkring »loven« og »de ti bud«, der tvinger os til at overveje, hvorfor vi handler, som vi gør, når vi tilsyneladende godt ved, hvad der er rigtigt og forkert. Han siger også, at når vi *tænker* på at gøre noget, kan det være det samme som allerede at ha' gjort det i virkeligheden. Der er altså sammenhæng mellem tanke og handling: *»Sæt derfor alt ind på, at jeres tro bliver en tro, der vil noget. Men en stærk tro skal kombineres med åndelig indsigt og den åndelige indsigt med selvbeherskelse. Selvbeherskelsen fører til udholdenhed, og udholdenheden skal bruges i tjenesten for Gud. Tjenesten for Gud skal udføres i kærlighed til de andre kristne, og den*

indbyrdes kærlighed skal suppleres med kærlighed over for alle mennesker.«

2. Peters Brev kapitel 1, vers 5-8.

Tankestrejff og tros-øjeblikke

Troen forbliver altså ikke kun ved øjeblikkelige tankestrejff, hvor vi i mødet med andre kristne bliver udfordret, eller ved bibellæsning, ved bøn eller andre åbenbaringer, der tvinger os til at tage stilling til Gud. Nej, disse »tros-øjeblikke«, der gerne afføder en strøm af tanker, kræver, at vi lader Helligånden og den åndelige indsigt hjælpe os til at bedømme, hvilke af disse tanker, der er fra Gud, hvilke konsekvenser, de bør få, og til at fornemme, om det virkelig er Gud, som har talt.

Den nødvendige samtale

Her bliver samtalen med andre mennesker nødvendig, fordi den hjælper os til at sætte ord på vores ofte usammenhængende tanker og pludselige indskydelser. Den er vigtig for at afprøve og kunne mærke efter, om visse tanker er fra Gud. Måske vi bare skulle blive bedre til at dele vores tanker

med hinanden, så vi er fælles om at vurdere deres indhold? For andre er det måske et syn eller en drøm, som sætter en proces i gang i os, men fælles for os alle er behovet for at tage disse åbenbaringer seriøst – og tage hinanden seriøst, når vi samtaler om dem. Det er denne proces, som kan opleves som »at lege med tanken«. Ikke ment som, at vi skal være useriøse omkring, hvad vi tænker, men snarere afprøve, udforske og således åbne os op for, at Gud rent faktisk opererer i vores tanker og kan vejlede os gennem dem. ■

»Måske vi bare skulle blive bedre til at dele vores tanker med hinanden, så vi er fælles om at vurdere deres indhold?«

Giv det bedste, du har!

I slutningen af 1920'erne møder en lille dansk pige, Gogo, missionæren Ruth Melkjær, som fortæller om sit arbejde i Afrika. Kort tid forinden har Gogo fået en gave – en vugge med himmelseng og med **den dejligste dukke**. Missionæren udtaler en sætning, som sætter sig fast i den lille piges tanker: »Giv det bedste, du har!« Selvom det er meget svært, beslutter Gogo at give sin nye dukke til Ruth Melkjær, så hun kan give den videre til en afrikansk pige. Blot beder hun om at få et foto med dukken og den nye »mor«. Portræt af Gogo Kofloed, som et menneskeliv igennem har haft evnen til at give med glæde – og fået andre til at give, også dem på »toppen«.

[☰] [📷]
Hanne Weber-
Hansen
[📷] Ole Steen

Hvad har du på hjerte, når det handler om det store giverhjerter?

Jeg ser tre tilgange: Man kan give noget væk og være glad for det, og man kan lære andre at give, så de også får noget ud af det. Og man kan få noget fra andre, som man kan tage imod. Første gang, jeg var i Afrika, fik jeg en gave – en ibigeni, og formanden for kvindeforbundet

derude sagde til os: »Så længe, I er her, vil vi dele med jer!« Jeg synes, det var så flot! De var jo ikke særligt velhavende, men de delte med os. Når man spiser af en ibigeni, spiser man sammen, man får lige meget, og man får samme slags mad.

Denne ibigeni blev ved med at sige mig noget. Jeg tænkte på alt det, jeg ejer. Det kunne jeg lægge i den ene skål, »den danske skål«, – den anden er så »den afrikanske skål«. Når jeg lagde alt det, som jeg ejer ned i den ene skål: Skolegang for alle børn, gode veje, nok at spise, alle materielle goder, kunne det ikke være der. Den tippede mere og mere, og til sidst løb det ud af skålen. Tænk, om jeg frivilligt havde lagt noget af alt det i den anden skål! Jeg troede

ikke på, at jeg kunne være med til at skaffe balance, men vi kunne dog hjælpe. Sådan fødtes idéen til kvin-

„Første gang, jeg var i Afrika, fik jeg en gave – en ibigeni, og formanden for kvindeforbundet derude sagde til os: »Så længe, I er her, vil vi dele med jer!«, fortæller Gogo Kofoed. I løbet af de første ti år skaffede Kvindeforbundet mere end 1 million kr. til Ibigeni-projektet.«

Gogo Kofoed

deforbundets Ibigeni-projekt, som blev et af de helt store projekter, hvor rigtig mange baptistkvinder har bidraget til fx undervisning af unge kvinder i Rwanda og Burundi. I løbet af de første ti år skaffede Kvindeforbundet mere end 1 million kr. til projektet. Dertil kommer alle tøjforsendelserne, som også har haft stor betydning.

Har du været med til at samle penge ind til andre projekter?

Ja, fx projekt »Tag en afrikaner med til bords«. En tryksag blev klistret på en mælkekarton og sendt ud til alle menigheder. Vi samlede 125.000 kr. ind.

Til de store ydremissionsaftener på årsmøderne i 80'erne samlede vi også mange penge ind til fx. præsteboliger. Præsten skulle gerne bo med sin familie ved sin menighed, og et år ville vi samle 30.000

Giv det bedste, du har!

kr. ind til et hus. Vi havde bedt meget over det, og vi sagde på ydremissionsaftenen, at vi *måtte* have 30.000! Da pengene blev talt op, var der 22.000 kr. Så sagde jeg, vi må gå igen, for vi har ikke andre steder at tage pengene fra. Så måtte ydremissionsudvalget rundt med kollektkurvene én gang til, og denne gang kom der 6000 kr. mere – nu var vi oppe på 28.000. Da jeg kom hjem, lå der et brev med 2000 kr. fra to søstre, og så var pengene hjemme! Når vi ikke altid får det, vi beder om, tror jeg ikke, vi er påtrængende nok – over for Gud. Og så må vi kommunikere budskabet ud til folk, for de har jo pengene!

Er baptister for nærige?

Nej, det er sådant et kedeligt ord: Man må jo disponere sådan, at der også er det, der hører Guds rige til. Men hvis en sag bliver lagt rigtigt frem, og der kommer god information om den, vil pengene også komme ind.

Du har haft frimodighed til at gå til toppen for at skaffe midler, hvor kommer den fra?

Den har jeg altid haft! Jeg har aldrig været bange for at ringe til Danida, Mellempolitisk Samvirke, speditører, engrosforhandlere m.m., og det giver pote! Folk vil gerne

»Giverglæden kommer, når der informeres både før, men ikke mindst løbende under et projekt. Synliggørelse af projektet skal være helt konkret.«

give, når de bliver spurgt, og de bliver så glade, når man ringer tilbage og siger tak. Det drejer sig om at have gode kontakter og bruge dem! Men jeg ved også, at når man får en god idé, hænger man selv på den, og så må man arbejde på sagen. I 1988 rejste jeg til Amerika i tre måneder. Den ene måned tilbragte jeg på sømandshjemmet i San Fransisco, som fortalte mig, at de trængte til en ny bil. De havde uden held prøvet at få hjælp, men spurgte så, om jeg ville forsøge at hjælpe dem. Det ville jeg gerne. Da jeg kom hjem, skrev jeg til Mærsk Mackinney Møller, der har en særlig fond. Jeg fortalte, at mange af hans folk jo havde glæde af sømandshjemmet i San Fransisco, og jeg spurgte, om han kunne tænke sig at donere nogle penge til en bil. Da jeg efter lang tid ikke hørte noget, ringede jeg til sidst for at spørge, om de havde fået mit brev. »Jamen, I har da fået pengene«, sagde de og fortalte, at pengene var udleveret i San Fransisco, da bilen jo skulle købes derovre! Der var sendt 80.000 kr. afsted til en ny bil.

Findes den giverglæde i dag – og hvordan fremmer vi den?

Jeg tror, det handler om to vigtige ting: Fællesskab og information. Et fælles projekt

»Et fælles projekt giver os noget at tale sammen om – binder os sammen.«

giver os noget at tale sammen om – binder os sammen. Giverglæden kommer, når der informeres både før, men ikke mindst løbende under et projekt. Synliggørelse af projektet skal være helt konkret. Der findes vist ikke mange kvinder i de danske baptistmenigheder, som ikke kender en ibigeni – jo, måske de helt unge! Nu siger man ganske vist, at vi ikke laver noget, før vi har pengene til det. Kan det virkelig være det, der bestemmer, hvad der skal gøres i Guds rige? Er det vores håndører, der skal bestemme, hvad der skal laves? Nej, man må sige, at nu bygger vi noget op, fx i Burundi, og vi gør det i fællesskab, og så skal vi have pengene ind! ■

Gogo Kofoed:

- Født i 1919 i Vejle.
- Forældre og bedsteforældre var baptister.
- Lærer i søndagsskolen – yngste afdelingen.
- Formand for ungdomsforeningen.
- Med til opstart af spejderarbejde i Vejle april 1937.
- På højskole i Tølløse – møder Harald Kofoed, som Gogo bliver gift med og bliver bondekone.
- To døtre – Marianne og Kirsten.
- Gogo har indtil for to år siden boet på gården »Vognsbæk« ved Ringsted.
- Har siddet i sognerådet.
- Formand for Kvindeforbundet på Sjælland fra 1964.
- 1971 - 1980 formand for Danske Baptisters Kvindeforbund. Gogo startede bl.a. i 1971 fælles forsendelser af tøj til Rwanda og Burundi.
- Medlem af Missionskomitéen 1976.
- Formand for Ydre Mission 1978 - 86.

Afsender:

**Baptistkirken
i Danmark**

 Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

LIVETS PARADOKS

[]
Jens Wendel-
Hansen
[]
Rie Andersen

Når jeg, som i skrivende stund, sidder midt i læseferien på netop det tidspunkt, hvor naturen viser sig fra den skønneste side, kan det godt slå mig: Hvad i alverden er det, jeg sidder her og laver? Lige i øjeblikket arbejder jeg på en opgave om de danske jøders tilværelse i Theresienstadt. En lidelseshistorie, som man kun kan blive godt knotten over at skulle sidde og knokle med, når man kigger ud af vinduet og ser alle former for livsbekræftelse: Bøgens grønne blade, som sidder på træet i lykkelig uvidenhed om, at de snart vil falme og dø; fuglene, der bygger rede i træets grene og sørger for sine unger på bedste vis uden at skænke en tanke, at det er et spørgsmål om måneder, før familien skal skilles. Den glade kristne ville her skrive, at det er måden, hvorpå Gud

viser os, at vi ikke skal være »bekymrede for dagen i morgen« (Mattæus Evangeliet 6:34). Men hvis hver studerende i eksamensperioden havde draget denne lære ved blot at kigge ud af vinduet, så ville vi alle rende rundt med samme sorgløshed som fuglene – men uvidende ...

Det kristne menneske er livet igennem i en indre strid. Denne strid står mellem lysten og pligten, og ingen af dem kan undværes. Lysten driver os til at se Guds fantastiske skaberværk og fange den glæde, som også Han lagde i at skabe det, mens pligten – vores indre svovlprædikant – fortæller

os, at dette jordeliv er en lang række prøvelser, hvor mange lidelser skal gennemleves og udstås for, at vi ved livets slutning kan træde ind til livet i det hinsides. Det er denne strid, der leder til vores valg i livet og gør, at vi får udrettet noget. Og det er netop denne indre strid, der skaber livets paradoks. Den selvmodsigtelse, at livet med dens plager og besværligheder er noget, vi forsøger at få til at vare så længe som muligt. ■

